

Раз багаті хазяї
Цигана приймали
І тут йому, на біду,
Та меду подали.

Розсмакував бісів син
Та все було ходить,
Стане, шельма, під вікном
Та й «меду» заводить.

Що не гнали хазяї —
Ні, не відігнати,
Ото ж його до джмелів
Здумали післати.

Питається сам хазяй:
«Хочеш меду, враже?»
«Чом не хочу, тату мій,
Хочу», — циган каже.

«То візьми ж собі дупло
З медом і пчолами».
Циган його ухватив
Руками й ногами.

«А де ж, - каже, - то дупло?..»
«Отам серед ліса.
Тільки мухи не дрочи
Та не згадуй біса!»

Побіг циган, такий рад,
Що мед буде їсти.

Серед лісу стоїть дуб —
Давай циган лізти.

Ото лізе до дупла,
Моститься, небога,
А в дуплі джмелі, джмелі
Гудуть, аж говорять.

Тільки руку до дупла —
Вони й забриніли
І, як чорнее рядно,
Цигана обсіли.

І шпигнув його їден:
«Господь, - каже, - з вами!»
Шпигнув другий: «Та піди ж
До Божої мами!»

Далі кілька вже ураз
Цигана кусає —
«Та підіть-бо до святих!» —
Циган промовляє.

Далі видить неборак,
Що вже пухне й губа —
«Тепер, — каже, — к чорту йдіть!»
Та шелеп із дуба!